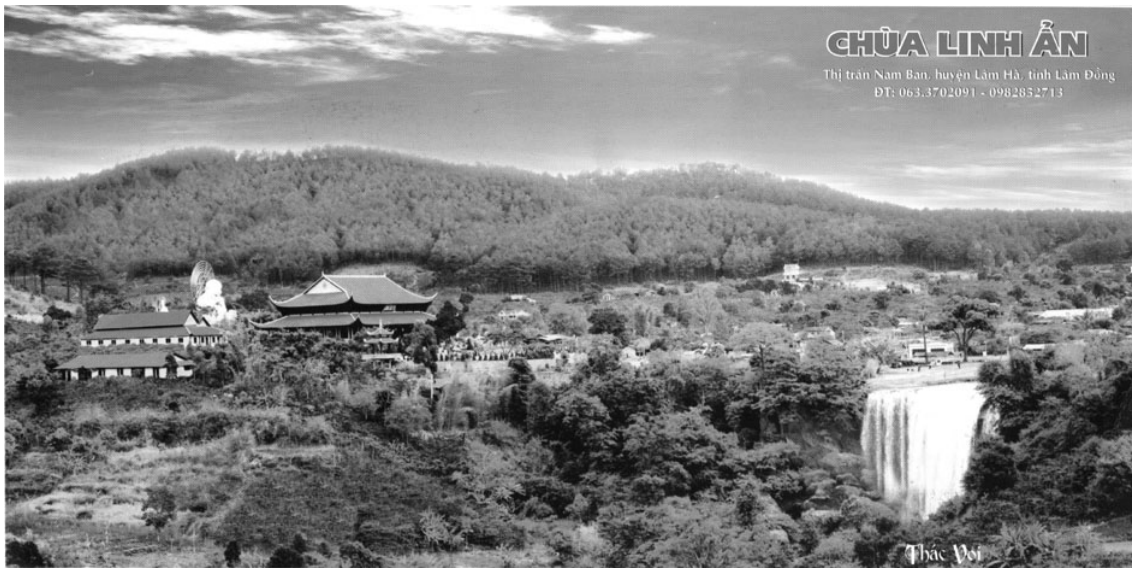

JIŽNÍ VIETNAM

leden 2018

Rozhodli jsme se mimořádně strávit konec roku v cizině a odlétali jsme z Prahy 30. prosince do Vietnamu. Jeli jsme zase v osvědčené čtyřce s Šaršonovými.

Naše cesta začala dramaticky, Mirku nechťeli odbavit, že má špatné vízum. Měla tam jediný překlep v čísle pasu, a u přepážky tvrdili, že Vietnamci by to nevzali a vrátili by jí. Řekli, že se dá žádat o nové bleskové vízum za 250 USD. Napřed to Jin zkoušel na mobilu, ale to bylo neprůchodné, tak to řešila Mirka se synem. Jinak měla by existovat možnost získat vízum do 1 hodiny za 110 USD, to však u přepážky neřekli a docela dlouho trvalo, jak jsme se s nimi dohadovali. Já jsem toho názoru, že se mohli trochu víc snažit nám pomoci nebo nás pustit, ve Vietnamu by se to určitě vyřešilo přímo na místě. Prý by Mirku vraceli na náklady společnosti a toho se báli asi nejvíce. Vedoucí, který by to mohl povolit, nebyl v dosahu.

Nakonec jsme tedy prošli a v 16 hodin odletěli. V Praze zrovna padalo nějaké namrzající svinstvo, tak jsme se poněkud zdrželi, ostříkávali nám křídla proti námraze. Pak už to probíhalo hladce, s pár pivy jsme dorazili do Dauhá v Kataru (letěli jsme s Qatar airlines). Tam jsme měli 2 hodiny na přestup. Odlétali jsme z gejtů č. C 13. Šli jsme tam po nekonečných koberecích. Nahoře jezdil vláček k dalším gejtům D a E, ale stanice byla téměř u našeho odletu, tak jsme se mohli svézt. Vláďa si tu udělal malý okroužek vláčkem s filmováním.

31.12.

Z Dauhá jsme odlétali ve 2 hodiny po půlnoci, chtěli vidět pouze letenky. I v tomto letadle byli docela akční, nabízeli nápoje a cesta ubíhala docela rychle. Pak nás nechali spát.

Ráno nás vzbudili ve 4 hodiny našeho času, tj asi v 10 hodin. Dostali jsme brunch, což je něco mezi obědem a snídaní – míchaná vajíčka s opečenými brambory a žampionovou omáčkou.

Do Saigonu jsme dorazili v 13:10 místního času, časový posun je zde 6 hodin. Na Mirku čekal člověk, který jí zařizoval rychlovízum a došel s ní k okénku, kde víza vydávali a dali jí razítko rovnou do pasu. My pak šli přes celní odbavení a u mne našli ve vízu také jednu chybu. Měla jsem tam napsáno, že jsem pohlaví mužského. Úředník se tomu jen zasmál a poslal druhého se mnou k okénku s vízy, aby to opravili a vytiskli znova. Stejně tak se asi dalo opravit vízum Mirky.

Ve vstupní hale jsme si chtěli vyměnit peníze z bankomatu, ale bankomaty zde nefungovaly, tak pánové vyměnili peníze (dongy) za dolary. Za jednu korunu bylo více než 1000 dongů.

Pak jsme šli od haly doleva (to jsme měli doporučené od syna) a chtěli si vzít taxíka. Nabízeli nám odvoz do hotelu za 600 tis. D, ale měli jsme informace, kolik za to mohou chtít. Tak jsme šli pryč a oni nám to nabídli za cenu 400 tis D.

Projížděli jsme centrem města, byla tam docela zácpa. Ubytování jsme měli zajištěno v Modern Central Apartment. Mělo to být v ulici Nguyen Khoái Floor 15 ve 4. distriktu. Řidič nám zastavil před Apartmány Ceramy, ale nikde jsme to nemohli najít a ani v recepci nevěděli, že by tu něco takového mělo být, byl to ohromný asi desetipatrový blok. Když zkoušeli volat na číslo z bookingu, tak to nikdo nebral. Tak jsme ještě zkusili jít úzkou uličkou k vysoké budově kousek vedle hlavní silnice, kde hotel měl být dle bodu v mapě.

V recepci rezidence tvrdili, že ubytovat se dá pouze v distriktu č.1, tj. v centru. Vlád'a se tam chtěl nechat dovézt, tak mávnul na taxíka, ujeli jsme sotva pár metrů a viděli jsme hotel Duong Tung. Vlád'a se zeptal na možnost ubytování a šlo to. Hotel stál na výborném místě – u kanálu Rach Ben Nghe, za kterým byly vysoké budovy centra. Dostali jsme dva pokoje ve třetím patře za 400 tis. D za pokoj a noc. Byly tu dva pokoje na celou šířku budovy, jeden do ulice, druhý dozadu. Uprostřed budovy byl výtah a schodiště. Až později jsme zjistili, že to byl zřejmě hodinový hotel – měli tam na tabuli 1 hodina 75 t D, 2 hodiny 90 t D.

Ještě v podvečer jsme vyrazili na obhlídku města – šli jsme směrem k vysokému věžovitému mrakodrapu s vyhlídkou Financial Tower. Byl hodně hustý provoz, hlavně motorky, člověk musel odvážně vstoupit na přechod a oni trochu zpomalili.

U věže byla šílená fronta, Jin se někde dočetl, že nahoře je také kavárna, kde po páté hodině mají Happy hour a je možné dát si tam drink, bylo by to levnější než vstup na vyhlídkovou plošinu, na kterou stejně byla ohromná fronta. Šli jsme z boku do nákupního a kulturního centra, ale výjezd do kavárny jsme nenašli, byly tam multikina a zavřené turnikety, kudy se asi chodilo nahoru.

Od věže jsme došli k řece. Před ní vedla velice rušná silnice, kterou přejít bylo o život. Stála tam babička s malou holčičkou asi metr od chodníku a nemohla přejít. Řekla jsem, že se nedá nic dělat, že jdeme do toho. Se zdviženýma rukama otočená k přijíždějícím motorkám jsem pomalu přecházela přes ulici, ostatní v jednom šiku se mnou. Babička se mě chytla za rameno a šla s námi. Na druhé straně asi moc děkovala.

Mysleli jsme, že na řece budou jezdit nějaké osvětlené lodi, ale viděli jsme jen dvě z dálky – byly to parníky a na nich svítící neony ve tvaru plachty džunky. Došli jsme ke kanálu a podél něho se pomalu vraceli k hotelu.

Kousek před našim hotelem jsme si sedli u venkovních stolečků a dali si pár piv a něco k jídlu. Já jsem si vybrala z obrázkového jídelníčku něco, co vypadalo jako masové kuličky, Vlád'a řekl, že chce to, co měl soused na stole, Jini si dali kuře s rýží. Dali jim dobrou česnekovou rýži, Vláda dostal kopec jídla s kudrnatými nudlemi a já jsem to svoje musela urgovat. Zapomněli na mne. Nakonec přinesli škeble s oříšky. Zatímco jsme tam seděli, přicházeli stále další lidé a obsluha přidávala další stolky a skládací židličky, až přibyla celá řada. Přinesli nám účet, dohromady to bylo asi 450 tis D, to se mi zdálo trochu moc, mé jídlo stálo 35 tis, taková položka tu nebyla, piva se také nedala identifikovat. Jin chtěl, aby nám to spočítali každému zvlášť, Jini platili 165 tis a nám to po mé připomínce, že mušle stály pouze 35 tis, spočítali na stejnou cenu, a to jsme měli 8 piv a Jini pouze 3. To jsou počty.

Asi k deváté hodině jsme šli na hotel, sedli si na balkónek, popíjeli víno z Čech a koukali na cvrkot. Silnice se plnila motorkami s lidmi, most kousek od nás byl zcela přečpaný. Lidé čekali na půlnoční ohňostroj. V mrakodrapu jsme viděli obrázky, dle nichž to vypadalo, že ohňostroj bude z něj, evidentně si to myslely i spousty lidí dole pod námi.

O půlnoci jsme bouchli šampaño a ohňostroj začal, ale byl někde u řeky, tak jsme ho měli částečně zakrytý za vysokou budovou. Přesto dav po každé obzvláště povedené petardě jásal, ale motorkáři se začali částečně rozjíždět.

My šli dost brzy spát, protože jsme byli k smrti unavení, alespoň já.

1.1.

Ráno jsme vyrazili před hotel, chytli si taxíka a nechali se odvézt do čínské čtvrti Cholon ke chrámu Phuoc An Hoi Quan. Stálo nás to 100 tis. D. Řidič napřed nerozuměl, kam to chceme, ale pak nám to ukázal na GPSce, používají totiž jiný název – nad vstupem do chrámu byly názvy dva. Byl to typický čínský chrám se zdobenou střechou s figurami. Uvnitř byly různé sochy, např. kůň s hřívou – jeho pohazení znamenalo štěstí na cesty.

V jídelně kousek vedle chrámu jsme si dali snídani. Já si dala nějaké šátečky, bylo to velice ostré, asi s houbami. Vláďa si dal plněné taštičky, Jini si dali polévky asi po 20 tis. D. Pak jsme se podívali na další chrám Hoi Quan Ha Chung. Byl podobný tomu prvnímu, byly v něm sloupy dovezené z Číny.

Ve třetím chrámu Quan An bylo nejvíce lidí. Opět to bylo podobné, naproti chrámu bylo zelené jezírko s žabincem, v něm ostrůvky a na nich želvy,

To nám již v čínské čtvrti stačilo, jinak tu nebylo nic extra. Tak jsme si chytli opět taxíka a nechali se dovézt ke Chrámu Nefritového císaře, stálo nás to 120 tis. D, tentokrát to bylo dle taxametru. Tam bylo narváno, byli tam i cizinci, v čínské čtvrti nebyli žádní. Bylo to tam docela podobné, jen tam byl dost velký svinčík. Místní všechny odpadky zahazují na zem. V hospodách to dělají také, ale v chrámu by nemuseli.

Tam odtud jsme šli pěšky k vycházkové trase po Saigonu, kterou jsme měli nastudovanou z průvodce. Vybrala jsem vedlejší ulici, skoro nikdo po ní nechodil. Narazili jsme tam na malý klimatizovaný krámk s pochutinami, kde jsme si koupili ledové kávy. Podobný krám už jsme později ve Vietnamu nenašli. O kus dál jsme se zastavili v kavárně a dali si kávu, byla to součást světového řetězce Coffee Belt, takže na zdejší poměry byla káva celkem drahá. Na zdi tam byla malba, ve kterých oblastech světa se káva pěstuje. Mirka si dala velice osvěžující ledový čaj s mangem.

Došli jsme k východišti na vycházkovou trasu Saigonom k Želvímu jezeru, ale bylo bez želv. Nad jezírkem byla terasa a chodníčky přes něj. Okolo měli umělé odkvetlé pampelišky, které zřejmě večer svítily. Byly i dále v ulici, asi to byla součást novoroční výzdoby.

Došli jsem k Paláci sjednocení a šli na jeho prohlídku. Je v oploceném rozsáhlém parku, platí se do něj vstup 40 t. D. Palác byl sídlem posledního jihovietnamského prezidenta. Měl 4 patra a byl zařízený stylovým nábytkem ze 30. let minulého století. Nahoře byla vyhlídková plošina a na bočním křídle byl zaparkovaný vrtulník, který sloužil k osobní potřebě prezidenta. Uvnitř byly sály – jednací, konferenční, prezidentský, soukromé pokoje prezidenta. V r. 1967 byl palác bombardován severními Vietnamci, byla zde označena místa, kam dopadly bomby. V parku stály tanky, které dříve palác měly chránit, a stíhačka. Kousek od ní na kopečku stál kulatý altánek.

Pokračovali jsme po vyhlídkové trase. Došli jsme ke katedrále Notre Dame, před kterou stály jesličky. Koupila jsem si tam za 100 t D lakovanou krabici s obrázkem, původní cena byla 250. Vedle stála budova staré pošty, údajně nejkrásnější budova v Saigonu. Stále funguje jako pošta a chodilo tam plno lidí.

Měli jsme hlad, tak jsme šli do restaurace. V první měli jen pár jídel z mořských plodů, na což jsme neměli chuť, tak jsme šli vedle. Měli tam točené japonské pivo Sapporo, dobré ale drahé za 55 t D., polévka tam stála 85 t. D, Vláďa si dal bagetu. Pak nám ještě k účtu připočetli 10 % za obsluhu a 5 % další daň.

O kus dál byl nejstarší hotel v Saigonu Continental, kde se dříve setkávali zahraniční novináři. Pak byla budova Lidového výboru a před ní mohutná socha Ho Či Mina. Vyjeli jsme do 5. patra hotelu Rex na terasu s kavárnou. My jsme to použili pouze jako vyhlídku. Pod sebou jsme viděli pěší zónu Nguyen Hue, po níž chodily davy lidí. Na jejím začátku byly stříkající fontánky a mezi nimi běhaly mokré děti.

Prošli jsme pěší zónou a uhnuli jsme k řece Sai Gon, na náměstí tam stála socha Tran Hun Daa, vítěze nad Mongolskými hordami. Již se začalo stmívat. Viděli jsme, že v jedné budově na náměstí je vyhlídková terasa. Tak jsme tam šli, byl to hotel Renaissance Riverside. Slečna v recepci se jen usmívala, když jsme jí řekli, že se jdeme jen kouknout. Na terase byl bazén a koupalo se tam pár hotelových hostů. Z terasy byly pěkné vyhlídky na řeku. Za řekou bylo pusto, bylo tam jen několik velikých reklam. Pak již jsme šli do hotelu a chvíli si tam oddechli. Vyfasovali jsme nové ručníky, ale mě připadaly jako již jednou použité, že by to někomu prodali v době naší nepřítomnosti?

Na večeri jsme se stavili v restauraci jako včera, dali jsme si všichni škeble v úzkých uličkách.

2.1,

Ráno v 8:45 stálo před naším hotelem připravené auto Toyota, napůl čtyřkolka kombík se 6 sedadly. Vláďa den předem musel zajistit změnu přistavení, když jsme se ubytovali jinde. Měli jsme to objednáno na 9. hodinu. Auto jsme měli pronajaté za 50 USD za den, tedy asi za 16.500 Kč za celou dobu. Zadní sedadla jsme sklopili a vytvořili tam zavazadlový prostor, jen jsme vždy kufry museli přikrývat dekou.

Hned jsme vyrazili směrem na jih, na výpadovce byl hodně hustý provoz, ale převážně motorky. Projeli jsme celkem hladce na dálniční okruh, z něhož však část byla ve výstavbě. Motorkáři tu měli zvláštní pruhy za dělicím pásem, křížení s dalšími ulicemi bylo úrovnové se semaforey, tak to moc dálnice nebyla.

Pokračovali jsme po dálnici č. 1a, na které se platí, je to jediná opravdová dálnice ve Vietnamu, měří asi 80 km, zaplatili jsme za to 40 tis D. Rychlost na dálnici nebyla nic moc, protože tu jezdily hlavně nákladňáky a autobusy. Na konci dálnice bylo odpočívadlo. Dali jsme si tam kafe. Byl tam velice příjemný ohromný prostor na jídlo, zřejmě tu staví všechny zájezdy.

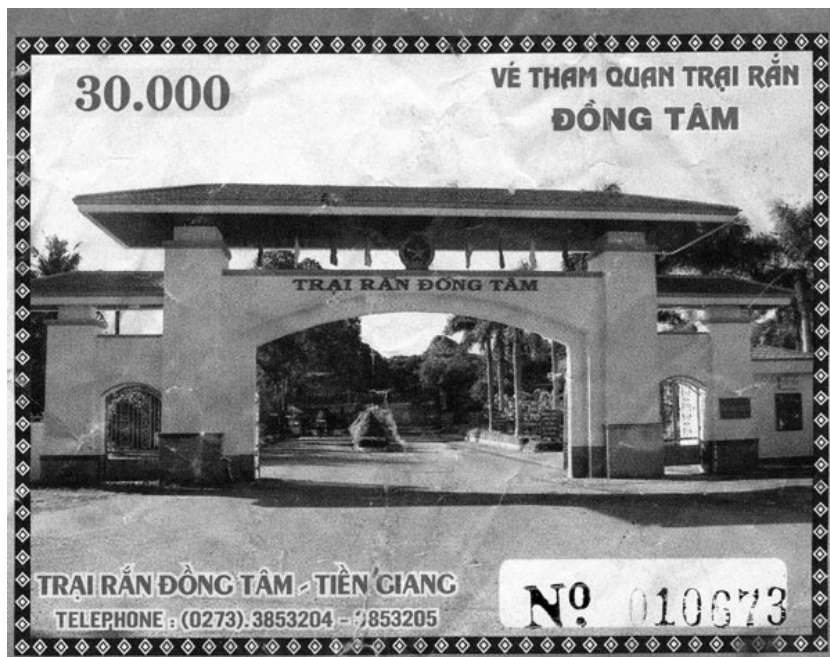
Jeli jsme do My Tho. Projížděli jsme velice hustým provozem městem. Za městem jsme navštívili klášter Vinh Trang. Měli zde velice zdobné brány, veliké sochy tlustého sedícího a ležícího Buddhy, pak tu byla několikapatrová pagoda. Dalo se projít hlavní budovu kláštera, jen bylo nutné si zout boty. Uvnitř byla zahrádka se skalkou a vodopádkem.

Koupili jsme si zašpičatělé slaměné klobouky za 30 t D a náhubky za 10 t D. Vietnamci je nosí hlavně na motorkách. Mírka nás v nich vyfotila.

Vrátili jsme se k silnici č. 1 a pak uhnuli na hadí farmu Trai ran Dong Tam. Cestou jsme se zastavili na oběd v pouličním občerstvení. Dali jsme si polévku Pho. Obsluhující kluk se tam nudil, tak jsme ho alespoň zaktivovali. Zaplatili jsme 25 t D za jednu polévku – byla v ní rýže, syrové maso, výhonky mungo a spousta dalších bylinek.

Vstupné do hadí farmy stálo 30 tis. D. Hned na kraji byla první pomoc, asi proti hadímu uštknutí. Farma je primárně určena pro získávání jedu od hadů na výrobu sér. Hadi jsou v poměrně nezvyklých výběžích. Byly to zapuštěné nádrže, v nich byl ostrůvek, okolo něj voda, Uvnitř byly keře obsypané hady, vypadalo to, že někteří jsou chciplí. Prodávali tam hadí krém, hady v nálevu za 20 mil D, hadí likér. V jedné budově byli hadi vycpaní nebo naložení v tekutině. Byl tam také vycpaný tygr, ale vypadal jak pohovka.

V další budově byli v klecích nad zemí škrtiči. Pak přišel chlap s krajtou a hodil ji na zem, pak se s ní fotil Jin na krku, had ho trochu přiškrtl. Venku byla další spousta klecí, za mřížkami hadi nebyli skoro vidět. Měli je tu pro odběr jedu. Pak tam měli také pštrosy, pávy v klecích a opici na stromě na řetízku. Houpala se na něm za krk. U krémů a další kosmetiky, kterou tam nabízeli, měli prospekty v ruštině. Nás mezi ně také zařadili.

Jeli jsme směrem na Can Tho, město leží v deltě řeky Mekongu, před Can Tho přes něj vede ohromný zavěšený most. Měli jsme objednané ubytování v My Khanh tourist center, který nám doporučil Honza. Dostali jsme pokoj se dvěma dvojlůžky v polovině chaty za 45 USD. Byla tam hlavní budova, restaurace na ostrůvku s krytou terasou, řada chat a bazén.

Šli jsme se projít podél silnice, chtěli jsme si dát něco k jídlu, ale nic jsme nemohli najít. Byly tam obcerstovny, ale nerozuměli nám, zřejmě tu jídlo nemají moc dlouho a již skončili. Tak jsme si dali večeři v resortu, jídlo nás stálo 65 t D, pivo měli za 20 t D. Byli jsme tu úplně sami, obsluha byla v převaze, internet perfektně fungoval. Pak přišla paní z recepce (jediná uměla trochu anglicky), jestli budeme již platit, prý tu můžeme zůstat jak dlouho chceme. Přinesli nám jako pozornost nějaké ovoce nebo i zeleninu - asi to byly rajčata v podobě hrušek a další snad zelená rajčata. Jin šel objednat láhev vína, kterou měli v jídelním lístku za 65 t. D, ale přinesl ½ l slivovice.

Personál šel spát a my dál seděli a likvidovali tu slivovici. Vláďa dal na facebook fotky a dával k tomu vtipné komentáře.

V televizi jsme si promítli 4. díl Sri Lanky.

3.1.

Na šestou hodinu ranní jsme měli objednaný člun na vyjížděku do Can Tho na vodní trhy. Vyjížděli jsme a ještě nebylo úplně světlo. Měli jsme přes recepci domluvenou vyjížděku ze včerejšího večera za 400 t D.

Recepční nás převedla přes silnici a předala nás starému pánovi, který neuměl ani slovo anglicky, musela mu vysvětlit, co a kam chceme. Naše loď byla asi pro 12 – 16 lidí, my jí měli sami pro sebe. Vyfasovali jsme oranžové záchranné vesty, které jsme však dali pouze na sedadlo před sebou.

Byl celkem čilý provoz, jeli jsme asi půl hodiny. Na trzích bylo asi více lodí s turisty (všichni měli stejné oranžové vesty) než prodejců. K nám se hned na počátku připojila ženská na loďce a nabízela něco horkého, asi polívku. Další zajímavý byl prodej baget, my však měli v hotelu objednanou snídani. Řidič s námi chtěl přistát u krámků se zeleninou, ale tam to měli v bedýnkách a to by bylo jako v krámku. Z jedné lodi jsem chtěla malý meloun, ukázali 5, tak jsem ho za tu cenu chtěla vzít, ale chtěli 50, protože byl dost malý, tak to jsem nebrala. O smlouvání nemohlo být ani řeč.

Zpět jsme měli doporučeno, že se dá jet kanály, ale pán moc nerozuměl, do jednoho vjel, ale pak dělal nějaké posunky, že je tam zácpa a zacouval zpět do hlavního řečiště. Vrátili jsme se do resortu před 8. hodinou a hned šli na snídani, kterou jsme měli v ceně. Dostali jsme misku ovoce, bagety, máslo a džem a vaječnou omeletu.

Po snídani jsme se šli vykoupat do místního bazénu, kde jsme byli sami. Bylo to velice osvěživé, okolo tropická příroda. Celý resort je krásný, je tu spousta míst k sezení nad lagunou, restaurace, chaty v zeleni, historický dům, přenesený sem z Can Tho.

Pak jsme vyrazili autem do Can Tho. Není tam celkem žádná atrakce, je tam docela pěkná pobřežní promenáda s parkem, v němž stojí socha Ho Či Mina, okolo něhož vlály vietnamské a sovětské vlajky.

Přešli jsme po pěkné futuristické lávce na ostrůvek a došli až na vyhlídku na celý Mekong, kde byla vidět jeho obrovitost. Na ostrově byla restaurace v chatkách na kůlech na laguně, vyhodnotili jsme jí jako asi dost drahou. Vraceli jsme se zpět po silničce, tam bylo několik jídelen, tak jsme si chtěli dát oběd. V první jsme se anglicky ptali, zda mají nějakou polévku, a servírka se nás zeptala, zda mluvíme anglicky. Ona sice mluvila, ale tak, že jsme jí nerozuměli. Objednali jsme si nějakou polévku s kuřetem, ona nám přišla říci, že už mají pouze dvě porce, přinesla nám ukázat nějaké maso, z čeho bylo a jestli to mělo přijít do té polévky, to jsme nepochopili, tak jsme šli dál. O kus vedle opět marný pokus – co jsme pochopili a chtěli si dát, to neměli a snažili se nám vnutit cosi drahého.

Až ve třetí restauraci byla podnikavá servírka. Měla meníčka s obrázky, tak jsme si u ní vybrali. Dali jsme si zapečenou rýži, já na vegetariánský způsob, Vlád'a s Mirkou s langustami. Byly to však takové zapečené bochánky (angl. cakes). K tomu jsme dostali velkou mísu zeleného a octovou zálivku a mohli jsme si sami do další mističky udělat salát – byl to opravdu salát, pak asi mangold a další, co vypadalo jako máta, ale nebyla to máta. Obsluhoval nás tam malý pionýr v šátku a bílé košili, asi syn majitelky, zřejmě si odskočil na poledne ze školy, protože pak ho asi jeho starší sestra odvezla na mopedu.

Vrátili jsme se na nábřeží a chtěli jít na vyhlídkovou terasu v hotelu Riverside, měl tam být Sky bar. Měli však zavřeno. Na promenádě se fotili novomanželé. Fotograf a 5 pomocníků aranžovali hlavně závoj nevěsty, přisvětlovali deskou a tvořili umělecká foto. Nevěsta byla oblečená jako u nás.

Po nábřeží jsme došli až k tržnici, tam prodávali hlavně oblečení, měli tu trička s Elzou a Annou z Ledového království. Vlád'a si koupil tričko s nápisem Mekong a vietnamskou vlajkou. Já si vybírala jednu blůzu, ale nekoupila jsem.

Vrátili jsme se zpět do resortu a šli se podívat do Krokodýlí farmy, leží hned vedle a vstupné jsme měli v ceně ubytování (jinak by to stálo 40.000 D). Je to tak trochu jako zábavní park, jsou tam různé sochy, umělá skála, veliká ptačí voliéra, kterou se dalo procházet, prodejna výrobků z krokodýlí kůže (boty za 4.900 t D). Teprve na konci byla lávka a pod ní stovky krokodýlů, částečně ve vodě, částečně na břehu, ležící jeden přes druhého.

Za 5 000 D se dal koupit kousek masa, který zavěsili na udičku, a dalo se tím dráždit krokouše. Mávala jsem tím kus nad vodou, krokodýli se stahovali, bylo vidět, že menší raději vyklidili pole větším. Pak se mi podařilo jednoho krokodýla chytit, zakousnul se a koukala mu celá hlava, šňůra se mu zasekla mezi zuby.

V areálu ještě byla střelnice, šlapadla na vodě, autodrom, opuštěné závodiště pro chrty, ve skále byla jakási monstra, ale za zvláštní vstupné. Vrátili jsme se do resortu a šli si opět zaplavat do bazénu a opět jsme tam byli sami.

V podvečer se nás přišli ptát, jestli budeme chtít večeřet, kdybychom nechtěli, asi by to tam zavřeli. Objednali jsme si pečeného krokodýla s rýží za 150 t D a jedny nudle s hovězím, Jini to udělali stejně. Krokodýl byl s česnekem, bylo to trochu tužší, ale s hovězím rovnocenné. Opět jsme zaplatili, propustili obsluhu a seděli dál a konzumovali vlastní víno. Vlád'a s Jinem pak instalovali na auto českou vlajku.

4.1.

Ráno jsme se šli před sedmou hodinou vykoupat, pak jsme šli na snídani.

Sbalili jsme se a chtěli odjet, ale strážce v bráně nás zastavil. Přišli totiž na to, že jsme jim zaplatili pouze jednu noc. Už jsme se radovali, jak jsme ušetřili, ale nepovedlo se.

Jeli jsme stále podél kanálu směrem od Can Tho, cesta se zužovala, kanál také, můstky měly nosnost 5 t, pak jen 3 t. Na jednom můstku jsme se jen taktak míjeli s motorkářem, který přestože viděl, že jedeme, cpal se k nám na můstek. V okolí bylo vidět, že tu zřejmě proběhly záplavy.

Pak jsme najeli na hlavní silnici z Can Tho. Byly tu nějaké turnikety a zaplatili jsme 35 t D, nevěděli jsme za co. V O'Mon jsme se zastavili u válečného hřbitova Quan O'Mon. Středem byl ohromný obelisk s japonskými názvy. Na kraji hřbitova byly domečkové hroby, na každém byl obrázek, většinou tam byly postavy v uniformě.

Pak měl Vlád'a naplánovanu návštěvu ptáčích rezervace Bang Lang. Nebýt Mirčina mobilu, těžko bychom ji hledali. My s Jinem jsme měli google mapy a ty se nechytaly, Mirka měla seznamáckou mapu. Sice jsme měli ofocenou z Google mapu, ale odbočku z ní jsme neviděli, zabočili jsme o kus dál a pak podle Mirky k rezervaci dojeli. Vstupné stálo 20 t D, byla tam vyhlídková terasa přístupná po strmém točitém schodišti. Okolo nás se motali malí kluci, snažili jsme se s nimi domluvit, proč nejsou ve škole, ale nešlo to. V rezervaci byly bílé volavky, bylo jich tu tisíce v korunách stromů, pod stromy byl spíše jejich trus.

Vraceli jsme se a Vlád'a se stavil v opravně kol, měli jsme totiž jednu pneumatiku podhuštěnou. Za 20 t D nám to dofoukli. Částečně jsme jeli podél jednoho ramene Mekongu a pak uhnuli podél kanálu směrem na jih. Kanál tu údajně postavili Francouzi – spojoval moře s Mekongem. Jezdilo po něm plno nákladních lodí.

Stavili jsme se v pouliční restauraci na oběd, dostali jsme misku rýže, masa a salátu (bylo to něco jako okurky). To celé pro dva stálo 60 t D, no paráda, a to nám ještě chtěli přidávat.

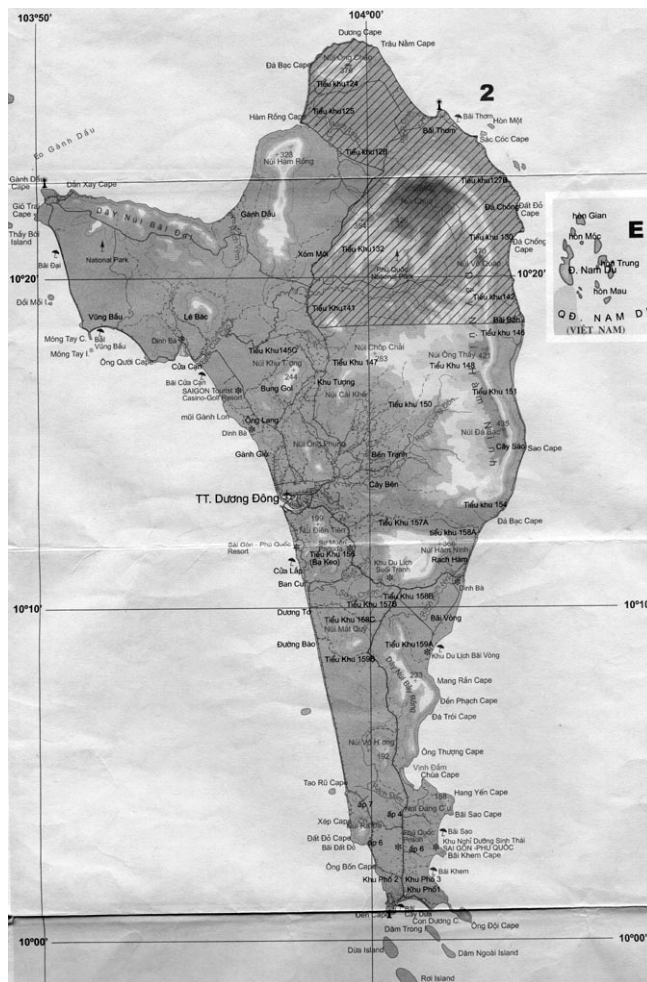
Jeli jsme dál, vleklo se to, jeli jsme skoro neustále zástavbou, byl hodně hustý provoz, silnice hrbolatá, ale jako když střelí podél kanálu. Dojeli jsme až k Rach Gia, k moři. Pak

jsme ještě překonali 98 km do Ha Tien.

Vláďa měl zjištěno, že v 16 hodin jede trajekt na Phu Quoc, tak jsme jeli, co to šlo, a dorazili do přístavu po půl čtvrté. Stálo nás to 185 t D za osobu a 7 t D za auto. Trajekt měl odjíždět v 16:30, 16:00 byl čas nalodění. Těsně před odjezdem najížděl na trajekt bagr, ale než vjel zcela dovnitř, tak zdechnul. Než se jim podařilo bagr dostat do trajektu, vyjížděli jsme s půlhodinovým zpožděním. V jednom, voze tam převáželi ovce šíleně na sobě nacpané. Až během jízdy otevřeli v podpalubí bufet, ale skoro nic tam neměli, hlavně ne kafe. Dali jsme si instantní polévku a vyfasovali flašku vody.

Cestou se setmělo, měli jsme zamluvený hotel u hlavního města ostrova, jeli jsme podle Mirčiny mapy, okolo letiště (na něhož tu vůbec nebyla značená odbočka), v noci se vše špatně hledá. Měli jsme rezervovaný hotel Blue Mountain, napřed jsme ho přejeli, protože vedle něj byl daleko silnější neon sousední budovy. V hotelu byly bungalovy do kopce, bylo to tu osvětlené a ozdobené květinami. Došli jsme si dolů k recepci na pivo a pak jsme seděli před pokojem až přes půlnoc.

5.1.

Ráno nám k snídani udělali omelety.

Pak jsme se šli podívat do protější budovy, kde měli napsáno výstava perel. Byla to prodejna, ale u vstupu tam měli obrázky, jak se perly pěstují. Dál byl ohromný sál plný pultů s perlovými šperky a šperky z drahokamů. Hned se ke mně a Mirce vrhnul jeden prodejce a neúnavně nabízel. Ceny však byly poněkud nad naše možnosti.

Taky jsme se došli podívat dolů k pláži, byla tam příjemná hospůdka, ale jinak binec a vše zarostlé, zpět jsme se dostali přes jeden resort, který byl podobný tomu našemu, ale byl přímo u vody.

Dnešní den jsme chtěli podniknout výlet po celém ostrově, je částečně pokryt tropickým pralesem. Napřed jsme zajeli do centra města Duong Dong, kde u přístavu byl malý maják Ding Cau s chrámečkem. Na vyhlídkové terase na moře se k nám hlásil jeden Vietnamec z Česka, byl tu na dovolené s rodinkou. Ze zátoky vyjíždělo plno lodí, skoro všechny byly stejně barevné – modré a zelené.

Jin našel na internetu továrnu na rybí omáčku. Jeli jsme se do ní podívat. Byl to

hlavně krám, prodávali tam různé omáčky a sušené ryby všech druhů. Bylo možné se podívat do haly, kde v ohromných sudech zrály omáčky.

Jeli jsme na severní okraj ostrova do vesnice Ganh Dau. Sjeli jsme z hlavní silnice a chtěli jet podél moře. Kus byla skoro nesjízdná prašnačka a pak nová silnička do vnitrozemí a rovně závora, aby podél moře nemohla jezdit auta. Chvíli jsme se tam zdrželi, my se s Jinem vyko upali, bylo tam jen pár lidí poměrně v dálce. Pokračovali jsme silničkou, která nebyla ani v celkem podrobné tištěné mapičce ostrova ani v Mirčině mobilu. Ale dojeli jsme po ní opět

na hlavní skoro u Ganh Dau.

Tak jsme se zastavili v klášteře nějakého Nguyena, byla to budova z 19. století, před ní stála socha Nguyena – bojovníka za svobodu. Na oběd tu však nic nebylo.

Pak jsme teprve našli odbočku do původní domorodé rybářské vesnice Dol. K moři to mělo veliký spád, tak jsme raději nechali auto nahoře a šli dolů pěšky. Ulička byla zakrytá plachtou a byla v ní v podstatě tržnice. Dál měli ohromná síta se sušícími se rybami. Všichni byli příjemní, nechali se fotit, ještě nejsou zkažení turismem.

Napřed jsme šli doleva až na konec vesnice, koukali jsme i do obývacích, vše bylo otevřené – všude měli na podlaze lesklou dlažbu, moderní placaté velké televize, obývací stěnu jako oltářík, u bohatších pohovku, u chudších postel. Uprostřed vesnice byla na mole restaurace, měli tam hodně drahá jídla, ale nikde nebyla ani noha, tak jsme šli pryč. Asi sem vozí turisty lodí na hromadná jídla.

Kus vedle byla pouliční jídelna. Objednali jsme si polévku, husťačku s nudlemi, masem a zeleninou. Vláďa si dal závitky, o polévku jsem se s ním rozdělila. Při placení došlo ke konfliktu. Polévka stála 30, jeden závitek 5. Vláďa měl tři, ale zaplatil čtyři, že já si ještě jeden vezmu, ale prodavačka mi ho nechtěla dát. Mirce také vracela o 5 méně.

Pak jsme došli na druhý konec vesnice a pomalu se vraceli. Viděli jsme tam ohromné množství sušených krevet na plachtách, které ženská pytlovala.

Pokračovali jsme severem ostrova a dělali okruh. Byla tam kus jen prašnačka. Chtěli jsme se podívat na Forest walk, ale byla tam jen cedule ve vietnamštině a pěšinka do lesa, na mapě mi to ukazovalo, že je to dál. Tak jsme to přejeli. Chtěli jsme dojet až do Bai Thani, ale čas docela ubíhal. Místy tam byly rozestavěné resorty a vykáčený prales. Za pár let tam už prales nebude a bude tam přelidněno.

Pak jsme jeli k vodopádům Da Ban, vedla na ně odbočka 5 km, silnice však byla ve výstavbě. Dělají tam betonku, stály tam parní stroje. Skončili jsme pod přehradou a dál již šli asi 500 m pěšky. Bylo to tam šíleně rozryté a podcházel se nízký mostek. A pak lávka přes potok, kde byla díra jak na metro. U vodopádů bylo občerstvení. Koupili jsme si lístky za 5000 D a vyrazili k vodopádům. Hned za občerstvovnou se musel přejít dřevěný zavěšený můstek v dost dezolátním stavu. Přejít ho bylo poměrně odvážné, Vláďa to vzdal. My šli asi půl kilometru divokým lesem přes kameny, byly tam i kamenné vyschlé kaskády, asi tam také občas teče voda, protože vodopády byly podobné – ani to nebyl moc vodopád, spíše kaskády. Nebylo moc vody, tak to nebylo nijak divoké, ale zase o to více byly vidět kameny a kamenné skloněné terasy. Bylo to pěkné. Vláďa si mezitím v občerstvení dával kávu a prohlížel si kohouty připravené na kohoutí zápasy.

Bylo zataženo, vypadalo to na déšť. Ještě jsme se chtěli stavět na pepřových plantážích, které měly být poblíž letiště, ale nenašli jsme je.

Již se začalo stmívat, když jsme se vrátili do Duong Dongu, pořádají tam noční trhy. Zaparkovali jsme v centru. Jeden trh byl za řekou, trhovci byli rozloženi do silnice a kupovalo se hlavně z motorek. Tam již pomalu končili. Vrátili jsme se přes most a tam byly trhy ve stáncích, bylo to tam hodně osvětlené, hodně občerstvoven a chodilo tam plno lidí. Taky jsme se občerstvili – já si dala palačinku, Vláďa banán v těstíčku s polevou. Koupili jsme místní vína Dalat za 70 t D, protože naše zásoby z Čech již došly. Večer jsme poseděli před pokoji, plavali a bazénu a poněkud upravovali itinerář, trochu jsme to zkrátali směrem na sever.

6.1.

Ráno jsme odjížděli z ostrova. Na mapce ostrova byl napsaný odjezd trajektu na 9. hodinu, Vláďa se na to ptal v recepci a oni mu to odsouhlasili, ale asi by mu odsouhlasili cokoliv. Byli jsme si v 7 hodin zaplavat a pak šli již se zavazadly na snídani. K snídani byly vietnamské husté polévky, omeleta, závitky s rýží a ovoce.

Vyrazili jsme v 8 hodin, k přístavu to nebylo vůbec značené, alespoň ne v nějaké srozumitelné řeči. Přijeli jsme do přístavu a jeli tam, kde jsme především přistáli, jezdila tam odtud auta, tak jsme mysleli, že to pojedou zpátky. Tam však nikdo nebyl, přesto byli v okénkách 4 lidé, se kterými se Vlád'a pokoušel komunikovat, ale jedině, co se dozvěděl, bylo, že to jede až v 11 hodin.

Tak jsme jeli ke druhému přístavišti, tam stál trajekt a vypadal vyloženě připraveně. Vlád'u si přehazovali od okénka k okénku, nějaký dědek nám skoro vlezl do auta, aby nás spočítal a řídil odjezd vysílačkou, asi aby na nás počkali. Výsledek byl, že jsme zaplatili 1640 t D a bez lístku vjeli na loď. Těsně za námi tam vjely ještě dvě motorky a již se zavíral nájezd a odrazili jsme.

Tento trajekt byl mnohem lepší, měl dvě parta s balkonky po obvodu, bar ve druhém patře, kafe měli. V televizi běžela nějaká pěvecká soutěž něco jako superstar, stejná jako cestou tam a vietnamci to hltali, asi to šlo z videa. Cestou jsme se družili s místní komunitou, ale asi to byli Kambodžani, protože ostrov jim dříve patřil. Popíjeli tam pivo a také nám nabídli. Chtěli se s námi fotit. Nejvíce se jim líbila Jinova pleš a Vlád'ovo břicho.

Přistáli jsme asi o půl dvanácté před mostem přes řeku. Byla to jiná společnost než cestou tam.

Měli jsme v plánu si to tu prohlédnout. Z Ha Tien je to jen 6 km ke kambodžské hranici, jeli jsme se tam podívat. Kousek před hranicí skončila normální asfaltka a dál to byla samá díra. Panoval tam čilý ruch, přes hranice jezdilo plno neskutečně naložených motorek. Hned u hranic byla lidová jídelna, ale trochu vyžraná. My si s Vlád'ou dali 2x kuřecí maso s rýží, Mirka to chtěla taky, ale řekli, že už nemají rýži a že mají nudle, tak s tím souhlasila. Přinesli jí však nudlovou plévkou a řekli, že je jen jedna, Jin nedostal nic, i když tam ještě měli to maso, co jsme měli my. Z Vietnamu přivezli dodávkou baťůžkáře a naložili další, kteří přijeli z Kambodži. Pozorovali jsme, že odbavení cizinců na hranici docela dlouho trvalo.

Asi 3 km od hranic je skalní chrám Thach Dong. Vstupné do něj bylo 5 tis D, Podél cesty byly stánky se zbožím, převážně tam měli trička s nápisem Thailand. Byly tam žebračky a malé žebrající děti, které nás otravovaly i v chrámu. Chrám je ve skalní dutině, je v ní postaven domeček se svatyní, o patro výše v další dutině sedí Buddha. Cestou zpět jsem si koupila tričko s tygry a Mirka pantofle.

Pak jsme se chtěli stavět u hrobek rodiny Mac Cuu. Zastavili jsme však podle navigace u vedlejšího chrámu. Byl to klášter Chua Phat Da. Procházeli jsme si tam otevřené místnosti, měli tam krásný intarzovaný nábytek, venku byly zajímavé pagodky, ohromné vázy a bonsaje. Nikde nikdo nebyl. Bylo to velice pěkné, co jsme vlastně navštívili, jsem našla až doma.

Hrobky Mac Cuu byly hned vedle. Dole to bylo jako chrámeček, nahoru do konce pokračovaly hrobky, bylo to tu docela zanedbané a zarostlé. Zcela nahoře byla hlavní hrobka zakladatele.

Pak jsme se ještě podívali ke klášteru Ngoc Tien na druhém břehu řeky. Je to ženský klášter v kopci, museli jsme k němu vystoupat po mnoha strmých schodech. Klášter nebyl stavebně nic moc, měli to zastřešené vlnitým plechem a i stěny byly místy z tohoto materiálu. Nahoře byla svatyně, v ní socha Buddhy a dvě plešaté jeptišky tam memorovaly stále stejný motiv. Výhled na řeku a město za ní byl pěkný.

Pak již jsme pokračovali na sever podél Kambodžských hranic až do města Chau Doc, kde jsme měli z předchozího dne objednaný hotel.

Cestou jsme se ještě stavovali ve vesnici Ba Chuc, kde je Pagoda kostí. Je to památník zavražděným při masakru v r. 1978, kdy sem vtrhli Rudí Kmérové z Kambodži a zavraždili 3 157 lidí.

Památník je ve tvaru dutého lotosového květu, uvnitř je to prosklené a za skly jsou vystaveny kosti zavražděných, rozdělené dle věku a pohlaví, uprostřed byl oltářík. Vedle vyrostl chrámový komplex.

Chtěli jsme se stavět v sousední vesnici, kterou jsme projížděli směrem tam, probíhaly tam nějaké trhy a sjížděly se na ně autobusy. Při vystupování jsme zjistili, že máme poněkud vyfouknutou pneumatiku, předtím nám nějak bouchla u památníku, tak jsme se nezdržovali a jeli pryč. Zastavili jsme u benzínky a pumpačka hned vyhodnotila situaci a zavolala mobilem pomoc. Po asi 10 minutách dorazili dva kluci na motorce a hned se pustili do odmontování kola a vyndání rezervy. Trochu s tím měli problém, někomu telefonovali, protože jim rezerva nešla vyndat. Rezerva je totiž pod autem na řetězu, taková tyčka se strčí do díry pod kufrem a otáčí se jí. Už chtěli tu ufouknutou pneumatiku naložit na motorku a někam odvézt asi spravit, ale nakonec se výměna podařila. Dali jsme jim za to 100 t D.

Pak již se skoro setmělo a za tmy jsme dorazili do města Chau Doc. Měli jsme dle GPS trasu k hotelu, ale když jsme zabočili do vedlejší uličky, byla zatarasená tržištěm. Museli jsme objet několik bloků, než jsme se k hotelu dostali.

Na večeri jsme si došli na hlavní třídu na polévku, tržnice mezitím zmizela. Před hotelem jsme potkali dva Čechy, byli to studenti z Brna ale studující v Austrálii, byli ve Vietnamu již od 20. prosince a přijeli sem od severu.

Autem jsme parkovali v hale hotelu hned vedle recepce.

7.1.

Ráno jsme si dali snídani v podniku Cafe Goc Pho. Na zdejší poměry to byl docela nóbl podnik západního stylu. Seděli jsme na terase ve druhém patře, Jini si dali burgry a my plněné taštičky s krevetami a vajíčkem.

V 9 hodin jsme byli pod horou Sam, posvátnou horou hinduistů, Silnice byla zašpérovaná a vybírali tam vstupné, chtěli po nás 60 tis (20 t za jednoho, řidiče nepočítali). Na vrchol kopce tam měla vést silnička, ale pouze pro motorky nebo rykši. Tak jsme vyrazili z centra, vedla tam cesta po schodech obestavěných chrámečky a chatrčemi s občerstvením. Skoro nikdo tu nechodil, potkali jsme jen asi 10 lidí.

Nahoře byla rozestavěná stanice lanovky, takže obchodníci podél schodů přijdou zkrátka. Zedníci ze stavby se chtěli s Vlád'ou fotit. Na vrcholku prodávali malé ptáčky pro štěstí za 20 000, člověk je měl vypustit. Ale asi se jim vracejí.

Dolů jsme se vraceli skoro stejnou cestou, ve spodní části jsme nějak uhnuli a došli dolů okolo domorodých chatrčí. Odjžděli jsme asi v 11 hodin směrem na Saigon. GPS nás tahala na přívozy přes Mekong, tak jsme si řekli, že jeden využijeme, ale byl tam nával a auta tam odtud odkláněli, asi by to trvalo dost dlouho, protože na tamní přívozy se toho moc nevejde a to jsme viděli i autobus. Možná jsme měli poslechnout Gpsku na první odbočce, tam nikdo nebyl, ale přívoz byl zrovna na cestě tam a nechtěli jsme čekat, než by se vrátil. K obědu jsme si dali polévku Bun Cha. Nakonec jsme jeli až přes Can Thó. Cestou jsme se zastavili v kavárně, Vlád'a si objednal kávu a dostal ledovou.

V My Tho byla šílená zácpa, protože skoro všichni odbočovali vlevo na dálnici do Saigonu a museli dávat přednost protijedoucím. Saigon jsme objeli obchvatem jižně od Saigonu, poslední část byla rozpracovaná, přesto byl průjezd celkem hladký. Mají tu dva a dva pruhy pro auta a po stranách ještě další pruhy pro motorky. Díky tomu se jede docela dobře. Jen nákladáky se drží uprostřed a musejí se objíždět zleva.

Chtěli jsme dojet ještě na jihovýchod k moři do Vung Tau. Na odbočce na jih z úplně nové dálnice to však bylo špatně značené, tak jsme z ní nesjeli a přešli to. Jako na potvoru tu nebyla žádná sjížd' 30 km, tak jsme museli dojet až na konec, udělali smyčku a jeli zpět. A to jsme ještě tento úsek museli platit.

Na odbočné silnici byl čtyřproud a skoro stálá zástavba, tak jsme koukali po hotelech. Jeden jsme zahlédli a hned k němu zabočili do protisměru. Byl to hotel Hoang Minh Chau v Phuoc Thai u My Xuanu asi v polovině cesty do Vung Tau.

Večeři jsme si dali na ulici před hotelem, dali jsme si bagety. Viděli jsme tam pobíhat krysu, asi to tu není nic neobvyklého. Večer jsme seděli na pokoji. Navzájem jsme se vyfotili a dali to na facebook.

8.1.

Hned ráno jsme vyrazili na jih do Vung Tau. Cestou jsme se chtěli stavit na snídani, nakonec jsme skončili na kraji Vung Tau v jedné jídelně – Vlád'a si dal polévku a já něco jako guláš s houskou.

Ve Vung Tau je tzv. Malá hora, na níž stojí socha Krista s rozpjatými pažemi. Měří 28 m (někde uvádějí 32, ale to je asi s podstavcem). Nahoru vede schodiště, je to tak cca 900 schodů. Cestu lemují různé sochy a sousoší z Kristova života. Poslední úsek je rovné schodiště s květinami namířené přímo na Krista. Pod sochou je pieta. Kristus je dutý, uvnitř dole jsou obrazy a po točitém schodišti se dá vylézt až nahoru a vyhlédnout ven v ramenou. Jsou tam jen malé výklenky asi tak pro tři lidi. Bylo docela složité na schodišti se s někým minout. Nahoru se muselo jít bez bot a bez batohů a čepic, ne v krat'asech a tílkách. Vlád'u nechtěli dovnitř pustit s futrálem na kameru a on se o to s hlídačem hádal. Pak tam šel bez kamery, až když jsme se vrátili.

Pod Kristem jsme potkali 2 české holčiny, byly tu na motorce a delší přesuny dělaly autobusy, ptaly se nás na půjčení auta.

Dole jsme si koupili dvě trička za 250 t D dohromady, původní cena byla 200 t za jedno. Pak jsme chtěli odjet a Vlád'a nemohl najít klíče. Auto již bylo otevřené, tak je určitě neztratil cestou. Prohledali jsme všechno v autě, Vlád'a se prošacoval, prohledal moji taštičku, baňůžek, pod sedačkami a klíče nikde. Já si myslela, jestli to nezašantročila ta prodavačka trik či děti, které se okolo motaly. Už jsme chtěli vyndat všechny věci z auta z kufru, když Mirku napadlo, jestli Vlád'a nevyhazoval něco do koše, a on si vzpomněl, že ano. Klíče byly v koši, našťástí koš měl otevírací dvířka z boku a moc toho v něm nebylo.

Jinovi se rozpadly sandále, tak se pokoušel sehnat něco jiného, nejspíše pantofle, ale na jeho velikost nikde nic neměli. Měli maximálně 43 a on by potřeboval o jedno číslo víc. Na kraji Vung Tau jsme se stavili na obědě, měli tam vystavená jídla. Já si dala vepřový plátek

s nudlemi.

Pak jsme jeli zpět do Ba Ria, odtud na východ až do Binh Ghau. Jelo se krásně, nebyl nijak hustý provoz, silnice skvělá. V Binh Ghau jsou termální prameny a je z toho udělaný pěkný byznys. Byli jsme u původního resortu, který jsme viděli na internetu, ale tam to bylo všude otevřené a pusté. A nikde nikdo. Nový resort o kus vedle byl přísně střežený, funguje i jako hotel, Dalo se koupit vstupné za 500 t D. Abychom se tam jenom podívali a utratili za to takové peníze, to ani náhodou. A taky nás ani nelákalo se v takovém hicu koupat v horké vodě, údajně je to hrozně zdravé hlavně na klouby.

Silnice se přiblížila k moři, viděli jsme docela vysoké duny. Odbočili jsme jednou úzkou silničkou, která vedla tím směrem. Po chvíli se silnička rozdělila, zabočili jsme směrem k dunám, ale končilo to v písku, tak jsme museli zpátky couvat. Poté jsme jeli směrem k moři – silnička vedla až tam. Tam byla pláž Sun My, bylo na ní plno kulatých loděk a rybáři do nich motali sítě. Lodky vypadaly jako veliké ošatky, ale měly motor a na něm tyčku s vrtulí. Sítě hodně tahaly ženy a byly většinou zakuklené – měly klobouky a roušky.

Pak jsme projížděli městem Lagi, vypadalo to jako celkem nové normální město. Když jsme přešli most, byla tam záplava modrých lodí různých velikostí a tvarů. Zaparkovali jsme u mostu a šli se na ně podívat.

Cestou jsme viděli zástupy pionýrů s rudými šátky jdoucí či jedoucí ze školy. Začali jsme hledat ubytování. Vláďa měl jako typ hotel Lazy Beach resort, šli jsme se tam podívat, hotel krásný s krásným bazénem, ale cena 1250 t za dvoulužák. Tak jsme jeli dál a zkoušeli další resorty, všechny byly hrozně drahé, od 1000 t do 1800 t D za pokoj.

Nakonec jsme vzali resort Saint Mary u Than Phu (v mapě to bylo jako Khu du Lich, což je asi významné místo nebo vedle něj). Měli pokoj za 700 t D se snídaní. To už jsme vzali. Hotel vypadal od ulice celkem normálně, jen vánoční výzdoba byla trochu nadbytečná. Uvnitř bylo ohromné zastřešené atrium s ochozy, z nichž byly přístupné jednotlivé pokoje.

Šli jsme se koupat do bazénu, který byl v krásné zahradě a bylo tu řada chatků. Nějaký místní zřízenec nám rozsvítil osvětlení okolo bazénu. Pak jsme byli na večeři a byli tam sami.

Večer jsme zamlouvali hotel na následující den.

9.1.

Ráno jsme se opět koupali v bazénu.

K snídani jsme si mohli vybrat buď nudle nebo volské oko. Já si dala nudle a bylo to to samé jako včera k večeři s mořskými potvorami. Až když jsme odcházeli, dali nám ještě melouna. Čaj nám dali pouze v malých koflíčcích. Pak jsme se ještě byli vykoupat v moři, kvůli vlnám se nedalo plavat. Na pláž se došlo přímo ze zahrady, která byla liduprázdná. On také byl skoro liduprázdný celý hotel, na snídani jsme byli sami, nikoho jsme tu neviděli. Uklízečky šúrovaly pokoje, které předtím byly prázdné a přidávaly tam další postele. Asi čekaly nápor hostů, předchozí noc jsme byli v celém hotelu zřejmě sami.

Vrátili jsme se kus zpátky k majáku Ke Ga. Projeli jsme rozsáhlým resortem, byly tam barevné chatičky, kruhové domky z plechu a bazén. Voda stála 25 t D, podle toho asi vypadaly ceny dalšího včetně ubytování.

Maják byl na ostrůvku, byly zde krásné skály a zátočinky, ale bordel a svinčik.

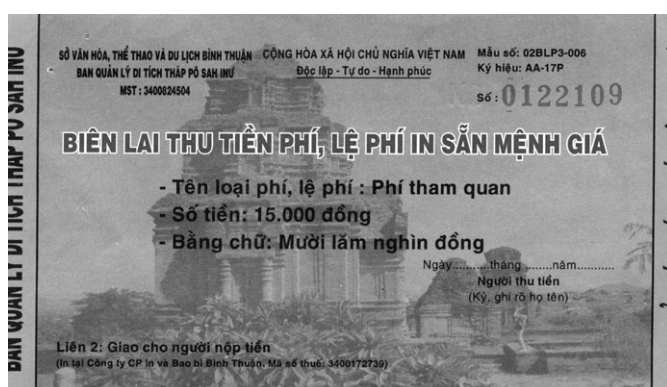
Cestou jsme viděli rozsáhlé kaktusové plantáže, na kaktusech rostou růžové kouličky jako ovoce. Je to pitahája (thanh long), říkají tomu Dračí ovoce, jedli jsme ji dříve někde v hotelu, mělo to bílou dužinu s černými tečkami.

Uhnuli jsme směrem do vnitrozemí na Tham Nam. Nad městem se tyčí hora Ta Cu, na kterou jsme chtěli vyjet lanovkou. Vstupné bylo 250 t D (platil se vstup do parku a zpáteční jízdné na lanovku). Od vstupu k lanovce jel elektrický vláček. Lanovka byla výroby Stellmayer, jejíž lanovky známe z Alp. Nahoru to bylo asi 15 minut, přešli jsme sedýlko nad hustým lesem a trochu sklesali.

Od lanovky jsme podnikli vycházku ke chrámu. Jsou tu dva chrámy vedle sebe. Ten vpravo je zřejmě starší, k tomu vlevo vede vysoké schodiště a je ve výstavbě, stojí tam nedokončená pětipatrová pagoda. Odtud vedla cesta do kopce k ležícímu Buddhovi. Cestou stály tři bělostné sochy, uprostřed byl Buddha, okolo jeho ženské obdoby. Pak jeden velice tlustý Buddha a nakonec v lese bílá ležící socha. Je to nejdelší ležící socha v Asii. Motali se tam okolo Rusáci.

Chtěli jsme si tam dát jídlo, u lanovky byl vietnamský bufet, ale měli pouze vietnamský jídelníček a nedalo se s nimi nijak domluvit. Taky tam nebyli žádní hosté. Lanovka nejela, ale kvůli nám ji pustili. Dole byla hospoda, ale jídlo tu měli pouze do půl druhé a už bylo o něco víc. Tak jsme si koupili v krámku instantní nudle a oni nám je zalili vroucí vodou.

Pokračovali jsme na Phan Thiet. Zde jsme si prohlédli čamské věže. Platilo se vstupné 15 t D za osobu a 10 t za auto. Byly tam dvě věže, větší z nich v opravě, před ní ještě jedna mrňavá. Jsou to chrámové stavby z cihelného zdiva. Bylo to podobné jako v Indonésii nebo v Kambodže. Dali jsme si tam kafe u stánku.

Pokračovali jsme do Mui Ne, Tam jsme podnikli vycházku Fairy Stream. Byla to cesta potokem obklopeným barevnými pískovcovými skalami. Byl tam krásný jemný píseček, hloubka vody tak do 10 cm, šli jsme bosí. Byly tam divoké skalky, občas to tu zřejmě ujede. Došli jsme až do místa, kde byla hloubka až nad kolena a dál stejná, tak už jsme dál nešli. Vraceli jsme se a slunce už se klonilo dolů a tady v rokli se stmívalo. Z vody byly přístupné dvě hospůdky, vypadalo to skvěle. Nabízeli tu nějakou kulturní show, byly v tom ty jejich kulaté čluny. Vodou se tu brodily davy lidí.

Pak již jsme jeli k hotelu. Měli jsme objednaný hotel Bao Cu. Cestou jsme viděli resort Bao Quynh, tak jsme mysleli, že je to jen špatně napsané a jeli se tam zaregistrovat. Náš hotel však byl blíže k potoku Stream, našli jsme ceduli se směrovkou na hotel – 70 m do strany uzoučkou uličkou. Vláďa tam šel, přijel recepční na motorce a vedl nás do sousední uličky, kde jsme zaparkovali. Na konci uličky byl hotel, k němu se mohlo pouze pěšky. Za několikapatrovou budovou stály malé domečky okolo bazénu, měli jsme dva pokoje. Stálo nás to 350 Kč za pokoj.

Šli jsme na hlavní ulici na večeři. Bylo to kus přes ulici, byli tam tak trochu lenochodi, jídlo poevropštěné, nic moc. Trochu jsme nakoukli k moři, byla tam souvislá řada hotelů, tak jsme jedním prošli zahradou, nebyla tam pláž, pouze šikmá opěrná zeď a schůdky do vody.

Večer jsme plánovali další trasu a rezervovali další hotel.

10.1.

Ráno jsme se chtěli vykoupat, ale pan domácí čistil bazén, na dokončení platila proměnná asijská jednotka času 5 minut. Říkal nám to a po čtvrt hodině znovu, dočkali jsme se asi za 25 minut. Snídani jsme si dali v centru, kde již nebyli turisté. Já si dala obloženou housku, ostatní polévku Pho.

Za městem jsou duny červené a bílé. Chodily tam ženské a nabízely podsedáky na jízdu po dunách. My jsme jim v tomto směru asi nepřipadali perspektivní, tak nám to nenabízely.

Pokračovali jsme dál podél pobřeží, tam již skoro nikdo nejedil, najednou začala silnice, kterou jsem neměla v mapě, byl to velice velkoryse pojatý čtyřproud s nově zasazenými stromy. Pak byla odbočka k jezeru, byl to však placený areál, tak jsme tam nejeli, hned vedle byla další odbočka. Zde byl areál pro čtyřkolky a pořádali tam jízdy jeepem na dunách. Jízda údajně stála 800 t D. Nám to ani nenabídli. O kus dál byla rozhledna, byla však zavřená, byla asi vojenská, protože nás ostraha vyhodila. Vylezli jsme tedy na dunu. Byl tam výhled na písek okolo.

Dojeli jsme až do Pan Ri Cua. Bylo tam plno lodí, nacpaných v zátocě. Pokračovali jsme dále vedlejší příbřežní silnicí. Zastavili jsme ve vesničce Chi Cong, byla to rybářská syrová vesnice. Autem, se jí nedalo projet, protože to bylo ucpané různými prodejci. Jezdilo tam plno pionýrů na kolech. Na břehu moře byla pod plachtami velká zpracovna ryb a škeblí. Ženské v podřepu vyndávaly obsah ze škeblí. Byly tam hromady již prázdných. Šli jsme na druhou stranu vesnice, kde byl docela bordel. Do moře se vlévala špinavá stoka. Měli tam tradiční kulaté loďky v původním provedení – z rákosových rohoží.

Fotili jsme dělnice, smály se na nás. Pak jsem fotila babičku, která vypadala na sto let a pózovala mi, kvůli tomu si sundala klobouk, který bych raději na ní měla. Pouliční švadlena se fotit nechtěla. Po 10. hodině již prodejci balili.

Chtěli jsme se stavět v jedné restauraci u moře, byla v úplně pustině, ale ceny měli hodně vysoké. Měli velice rozsáhlý jídelníček, ale měli jen ty dražší jídla. Vybrali jsme si něco a servírka napsala cenu 250, za takovou cenu si obyčejné jídlo dávat nebudeme.

Dojeli jsme do Lien Pongu, je kousek stranou od hlavní, mají v něm velkoryse udělané čtyřproudé silnice, ale začínají štěrkem a výmoly a zarůstají jim. Tam jsme se stavili v lidovce. Každý si ukázal na obrázku, co chce, a bylo to hned. Dali jsme za to všichni dohromady 160 t D včetně pití a to Vláďa a Jin měli masíčka navíc.

Před Phan Rangem jsme uhnuli do vnitrozemí a po úzké silničce dojeli k další čamské věži Po Rome. Stojí na malém vršíčku a je z ní krásný pohled kolem dokola. Proti pagodě je velice příkré schodiště, my však vystoupali po boční cestě. Je to zde rozestavěné, dole stojí výstavní moderní budova a je tu velká plocha na parkování. Mají tu vybetonované betonové čtverce, ale mezi nimi jsou díry. Je tu rozestavěný přístup ke schodišti. Ihned se k nám přidal průvodce, který zde bivakoval v mobilní buňce a ukazoval nám cestu. Nahoře nás pustil dovnitř věže, bylo to velice působivé, byla tam tmavá svatyně se Šivou. Dali jsme průvodci pár drobných.

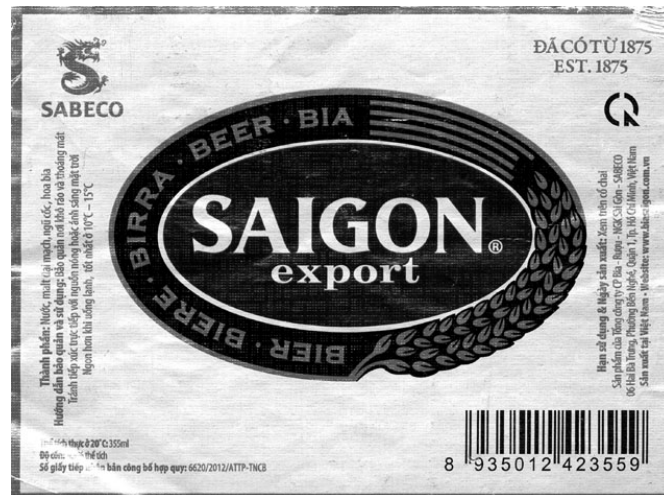
Cestou k Po Rome jsme pozorovali zemědělský život, který u hlavní silnice nebyl vidět. Potkávali jsme voly tahající středověké povozy, nebo právě vylézající z bahniště. V bahně také jezdily traktory a oraly, další byla hejna kačen, ženské sušící obilí na plachtách a plnicích pytle.

Pak jsme najeli opět na hlavní silnici, byl tu čtyřproud, dvakrát jsme platili menší částky. Je to hlavní silnice spojující Saigon a Hanoj. Ale vede poměrně hustou zástavbou, tak se jede pomaleji. Cestou hned u silnice byly dvě další čamské věže, volně přístupné, v průvodci a se o nich ani nepsalo. Cestou nám dost přšelo a před námi neustále ustupovala duha.

Dojeli jsme do Nha Trangu ve velice hustém provozu, jezdily zde hlavně motorčky. Do křižovatky se muselo vjet pouze s odvahou, kdybychom čekali, až nás někdo pustí, to bychom tam byli dodnes.

Náš objednaný hotel King Town byl v turistické čtvrti, byl umístěn v jednosměrce, tak jsme to dvakrát objížděli, dalo se tam zastavit pouze provizorně. Měli jsme pokoje bez oken v 7. patře, bylo to tu poněkud zatuchlé. Parkování jsme měli zajištěno o blok dále, hotel tam měl stálá místa.

Pak jsme se vydali do víru velkoměsta. Byly tam ruské nápisy a neony, byla tam např. lékárna Phu Tin, byly tam ruské reklamy, plno žrádelen – hned za rohem od hotelu v úzké uličce, jídla byla asi za 50 t D, pivo levné, člověk by to v takovéhle turistické destinaci nečekal. Prošli jsme na hlavní třídu a šli na nábřeží. V dáli tam svítil zábavní park na ostrově, byly ohromné vlny. V parku tam cvičili, dostali jsme letáček v ruštině, kde se psalo Faluňgun, byly zde osvětlené palmy a fontána.

Já šla přímo v hotelu na masáž, u vstupu byly odchytačky a nabízely slevu, měla jsem masáž celého těla včetně hlavy, namazání olejíčkem a frotýrování horkými ručníky za 110 t. D. Trvalo to skoro hodinu. Některé masérské techniky byly dost bolestivé – na holeních a na lýtkách.

11.1.

Ráno jsme si zašli zaplavat do bazénu na střeše, byl malý, jen asi 10 m, foukal tam docela silný vítr. Okolo byly samé mrakodrapy, ale průhledem bylo vidět na zábavní ostrov.

Snídani jsme měli v 9. patře, bylo to ještě o patro výše než bazén. Byl to švédský stůl ve vietnamském stylu – polévka, masa se zeleninou, vaječný svítek, rýže, zelenina, ovoce. Jen dodávka nápojů, hlavně kafe, trochu vázla, obsluha byla hodně langsam.

Pak jsme vyjeli na jižní okraj města. Tam odtud měly vyjíždět lodí na nedaleké ostrovy. Chtěli jsme jet na ostrov Hon Mieu, na který údajně dle průvodce jezdí trajekty po čtvrt hodině. Dojeli jsme k místu, odkud jezdí lodě na ostrov Hon Tre. Tento ostrov je věnován zábavnímu parku, je na něm vidět ohromné ruské kolo, horská dráha a asi i další atrakce. Přes mořský záliv tam vede kabinková lanovka. Jízdné za lanovku i za loď bylo shodné 800 t D. Na lanovku čekala strašně dlouhá fronta lidí.

Na Hon Mieu to mělo odjíždět trochu blíže k centru, tam se to hemžilo lidmi, nasedali do lodí se záchrannými vestami, ale když jsme se ptali na Hon Mieu, nikdo nám nebyl schopen říci, co a jak. Když jsem se ptala v pokladně, řekli mi, že na Mieu zpáteční jízdné činí 500 t D, vzhledem k tomu, že to je jen kousek, připadalo nám to moc a vykašlali jsme se na to. Trajekt na Phu Quoc stál pro osobu 180 t D a jel tři hodiny, tak tohle bylo o něčem úplně jiném. Ale žijí tam určitě normální místní lidé a ti jezdí nějak jinak, ale nevěděli jsme jak. Tak jsme odtud jeli pryč.

Jeli jsme k vodopádům Ba Ho, jsou asi 30 km severně od Nha Trangu. Uhne se od hlavní silnice (samozřejmě to není značené), jede se asi 5 km, kde je parkoviště. Za vstup se platí 50 t D. Jde se asi 20 minut – 1 km podél řeky, cestou jsou 3 odbočky na menší kaskádičky, řeka je zavalena ohromnými kameny. Pod hlavním vodopádem Ba Ho cesta končí a dá se k němu doskociť po ohromných kamenech ve směru šipek. Pro mou menší postavu a vyšší stupně to nebylo nic moc. Pod vodopády skákali kluci do jezírka, hlídal to tam něco jako plavčík.

Na vodopády se dalo dohlédnout, když se vystoupalo jen pár kroků na straně cesty a nepřešel se můstek. Když jsme odcházeli, byly tam vietnamské trempky. Rozděly si oheň a na bobečku vařily polévku a prodávaly pití. Ve křoví měly schované různé věci, které tam nechtěly tahat každý den – mísy, stoličku apod.

Vrátili jsme se zpět a jeli opět do Nha Trangu. Cestou jsme se stavili u kostela, který vypadal jako slepenec křesťanského a budhistického, měl tvar našich kostelů se dvěma věžemi, ale s budhistickým barevným zdobením. Nějaký člověk nám otevřel vnitřek, na hlavním oltáři bylo boží oko v kosočtverci – to je snad křesťanské, nad oltářem různí svatí, jeden z nich vypadal jako Kristus, další jako Lenin, jinak vietnamští svatí. Po straně měli zdobený obřadní kočár v podobě lodě na kolech se špičkou v podobě draka. Zřejmě to byl taoistický kostel.

Dojeli jsme až ke chrámu Po Nagar. Byl tu dost problém se zaparkováním, autobusy a taxíky jen chrlily turisty, ale nesmělo se tu parkovat. Objeli jsme blok a zaparkovali na nábřeží. Ke chrámu se šlo pod hlavní silnicí, bylo to tam oplocené a ženské stály za plotem a přes něj nabízely své zboží zeleninu a ovoce.

Za vstup do areálu se platilo 22 000 D, bylo tam hodně lidí, fotili se před chrámy v nejnemožnějších pozicích a docela to přeháněli. Jsou zde 4 věže - pagody a v nich obrázky a jedna černá madona. V infocentru měli fotky, jak to tu vypadalo dříve, byly to skoro ruiny. Za centrem spadal park dolů k řece, v něm byly různé plastiky. Před chrámkem vystupovala skupina tanečnic za doprovodu bubnu a píšřaly s vázami na hlavách.

Pak již jsme se vraceli k naší garáži. I s baťůžky jsme se prošli po nábřeží, kousek směrem na sever stojí stavba v podobě lotosového květu, i když by se to také docela dobře dalo považovat za raketu. Viděli jsme, že uvnitř jsou lidé, tak jsme se tam chtěli jít podívat, ale u vchodu nás zastavili. Nad vchodem visela vietnamská vlajka a vedle ní srp a kladivo, tak to možná bylo sídlo strany? V moři byl velice silný příboj, vlny bouřily. Při přecházení silnice jsem česky jadrně zanářovala na motorkáře a hned se mi ozvali česky dva pánové v protisměru – „to to hezky zaznělo“.

Večer jsme šli na večeri do restaurace Zallo Buffet, kde jsme si dali za 250 t D jídla grilovaná přímo na stole v akci Sněž co sníš. Měli tu hotová jídla, ale i syrová, hlavně ryby a škeble. Na stůl nám postavili gril se žhavým dřevěným uhlím a my si mohli grilovat, co jsme si vybrali. Velký zájem byl o krevety, chobotnice a některé další. Měli tu i půlky nějakých malých ptáčků, škeble, většinou jsme ani nevěděli, co to je. Čas od času jsme museli obsluze říci, ať nám trochu více rozžhaví gril. Když jsme přišli, bylo tu úplně plno, někteří lidé číhali u stojanů s mísami, až něco zajímavého přinesou, neustále to doplňovali. Postupně lidé odcházeli, my tu byli asi do půl deváté a byli jsme docela přežraní. Už jsme ani neměli chuť na pivo, tak jsme si koupili 1 láhev místního vína Dalat.

Na nábřeží jsme se byli podívat k hotelu, který byl nejvyšší stavbou v okolí. Bylo vidět, že nahoře je vyhlídka, tak jsme se chtěli kouknout. Uvnitř jsme se dozvěděli, že bychom si museli koupit za 150 t D lístek do baru a v rámci toho bychom dostali welcome drink. To se nám ani moc nechtělo. Uvažovali jsme o tom, že bychom sem šli ráno, protože od 9 do 14 hodin to funguje pouze jako vyhlídková terasa za 50 t D.

12.1.

Ráno jsme vyhlídku vzdali a rozhodli se již z Nha Trangu odjet. Byl tu hodně hustý provoz, policajti nás z neznámých důvodů odehnali z hlavní silnice, byla tam závora a my to objížděli po souběžné úplně rozbité silnici.

V Phuon Son jsme projeli růžovými úzkými branami, jsou to pozůstatky citadely.

Jeli jsme starou silnicí na Dalat, dost se klikatila, byly zde výhledy na řeku s dosti strhanými břehy. Až za Khanh Vinh byla jedna silnice, předtím dvě, my jeli tou severnější, která je asi zajímavější, protože vede podél vody. Cestou jsme se stavili u čínského chrámu ve Vinh Hiep.

Nejzajímavější tam byla socha tlustého Buddha, kterou oblézalo 5 sošek malých dětí.

Do Dalatu se jede přes kopce, sedýlko jsme projížděli ve výšce přes 1600 m, tam byla mlha jako mléko. Cestou bylo vidět, že tu zřejmě byly silné deště a došlo k velkým sesuvům. Docela usilovně tu pracovali na jejich odstranění. Byly tu úžasné výhledy do údolí. Na jednom místě jsme zastavili u malé vyhlídkové věže.

Kousek před Dalatem začaly ohromné skleníky, respektive foliovníky, bylo vidět, že je neustále rozšiřují, je tu červená hlína a docela značná eroze. Jeli jsme k Dalatskému jezeru – na jeho břehu stojí moderní sportovní a kulturní centrum, které je částečně ukryté pod zemí. Nad zemí ční kulovitá a zelená špičatá stavba, k jezeru vede ohromné schodiště. Uvnitř byl bowling, scéna, část ještě byla nedodělaná, v další stavbě v podobě zeleného květu byla kavárna. Na jezeře byl ostrůvek. Kousek od jezera jsme viděli zlatý chrám Truc Lam, tak jsme k němu zajeli. Na hlavě draka stála madona, jeho dlouhý ocas se vinul okolo jezírka.

U jezera ze severní strany byla květinová zahrada, do ní se vcházelo květinovou bránou, platilo se vstupné 20 t D. Byly tam různobarevné květinové záhony, sochy, hala s prodejem bonsajů, semen a ozdobných rekvizit. Bylo tam také plno kaktusů, jezírka, kočár, kde bylo možné se vyfotit s živými koňmi, makety ohromných motýlů a brouků, palmy.

Potkali jsme Čechy z Nha Trangu i s manželkami, jedni z nich byli z Vancouveru, cestovali celým Vietnamem, ale hromadnou dopravou a měli tu být asi měsíc.

Pak již jsme jeli do hotelu. Byl to hotel Trang Nhan kousek od centra. Došli jsme si na večeři v sousední ulici, večeřeli jsme ve vegetariánské jídelně – museli jsme si ukázat, co chceme k rýži, navíc jsme dostali vývar, kterým se to dalo polévat.

Večer jsme plánovali zítřejší program.

13.1.

Ráno jsme měli v ceně ubytování snídaní v 5. patře hotelu na zastřešené terase, po stranách měli spuštěné igelity, ale bylo tu docela kosa, obsluha byla v prošívaných zimních bundách. Dostali jsme polévku, Vláďa vajíčka, dále kafe, banány. Pít bylo málo, objednávali jsme džus, ale neměli ho. Byli jsme tu sami, obsluha ve stejném počtu.

Jeli jsme do vesnice Trai Mat, kde údajně měly být krásná políčka na terasách, ale již to bylo částečně zastavěné skleníky. Hlavní atrakce byl klášter Linh Phuoc. Je úžasně zdobený, vše je obložené střípky keramiky či lahví, je tam spousta kamenných krajků, sloupy s dračími hlavami, několikapatrová pagoda, dalo je jí vylézt až nahoru, ve druhém patře byl zvon, měli tam papírky a lepidlo, každý mohl napsat své přání a nalepit na zvon a pak do něj bouchnout. Nahoru vedly točité schody, výše pak šikmé, v horních dvou patrech se nedalo vyjít na ochoz, uvnitř byli různí buddhové, opět bylo vše silně zdobené.

Z pagody se dalo přejít do vedlejšího chrámu po můstku. V něm byla řada zlatých madon, uvnitř byly ochozy a uprostřed jedna veliká madona a voskové figuríny sedících mnichů v životní velikosti vypadající jako živé. Pak zde byla ohromná socha z rozbitých pivních lahví, v suterénu bylo podsvětí. Ve třetí budově, která také měla průčelí jako chrám, byla

tržnice, my si tam koupili čaj a směs sušeného ovoce.

Vrátili jsme se do Dalatu a jeli na jih. Je tam velká přehradní nádrž, na jejím jižním okraji je velká turistická atrakce – Clai tunel – tedy jílový tunel. Zaplatili jsme vstupné 40 t D, bylo tam plno autobusů, ale většina z nich již našťestí odjížděla. Je to cesta zahloubená ve skále a po stranách jsou vytesané reliéfy – malířství, hudba, kostel, mešita, různá zvířata, parní mašina. Posadili jsme se na ohromnou motorku se sajtkou a na skútr. Bylo to spíše trochu kýčové.

Vraceli jsme se podél jezera zpět, na jeho severním okraji stojí klášter Truc Lam, je to meditační zenové centrum, měli tam několik klášterních budov a krásně udržované zahrady s kvetoucími keři a bonsajemi, byl tu klid a skoro žádní lidé. Před klášterem bylo občerstvení, dali jsme si tam opečená masíčka na špejli do housky, Vláďa si dal nějakou plněnou omeletu, ale bylo to dost suché.

Chtěli jsme jet na horu Pin Hatt, jeli jsme tam, ale silnice byla uzavřená. Tak jsme jeli k vodopádu Prenn, což je také velká turistická atrakce. Je to nejlépe přístupný vodopád v této oblasti, je hned u silnice, tak sem opět jezdí hodně autobusů. Z Dalatu pořádají jednodenní autobusové výlety po místních atrakcích, stačí se jen přihlásit. Bylo zde plno Rusů. Zaplatili jsme vstupné 30 t D. Nad vodopádem vede lanovka, za příplatek 15 t D. Lepší pohled je však zespoda, protože vodopád přepadá přes převis jako záclona. Za vodopádem vede chodníček. Je tam spousta atrakcí – focení na koni, velbloudovi, jízda na pštrosovi, nebo slonu. Také tu byla výstava orchidejí a minizoo, ale za zvláštní vstupné. Přes potok se dalo přejít po houpačí

lávce.

Vrátili jsme se zpět do Dalatu. Zastavili jsme se v kavárně, byl tam odtud krásný výhled do údolí. Měli tam překapávače na kávu. Dali ho na hrneček a čekalo se, až to překape.

V Dalatu jsme navštívili letní palác Bao Daie, posledního vietnamského císaře před 2. světovou válkou. Platilo se tam vstupné 20 t D. Byla to funkcionalistická vila, okolo pěkná zahrada. Byl to patrový dům, dole byly sály - jídelna, konferenční sál apod., v patře byly ložnice. Bao Dai měl 5 dětí, zemřel v exilu ve Francii v roce 1996. Východ byl přes malou tržnici, dalo se tam vyfotit na trůně v královském hávu.

Kousek odtud byl Crazy house, tedy bláznivý dům, byla to šílenost ve stylu staveb Gaudího, bylo tam strašně moc lidí, vstupné se platilo 50 t D. Vzhledem k tomu, že se uvnitř nesmělo filmovat a ani bychom tam neměli kde parkovat, tak jsme tam nešli.

Na závěr dne jsme se ještě stavili u katolické katedrály. Byla to ohromná novogotická stavba.

Na večeři jsme šli individuálně, my si dali s Vládou v bufetu Pho. Večer jsme sledovali výsledky presidentských voleb, byli jsme celkem spokojeni.

14.9.

Ráno jsme si na terase poručili ke snídani dva chody – polévku a volské oko, když jsme již skoro odcházeli, přinesli nám teprve čaj.

Vyrazili jsme opět na výlet po okolí Dalatu. Jeli jsme na jih po silnici č. 725 do Nam Banu, bylo to 18 km. Mirka se v jednom cestopise dočetla o návštěvě továrny na hedvábí, tak jsme to zkusili také, našli jsme si jí dopředu na internetu, na mapě ale zakreslená nebyla. Bylo to skoro na konci vesnice před odbočkou ke Slonímu vodopádu na levé straně. Jsou tu každý den i o víkendech, jen přes poledne mají pauzu. V neděli tu tedy byli, i když trochu s omezeným provozem, neměli tu barvíře. Zaplatili jsme 10 t D a mohli si prohlížet halu, kde byly spřádací stroje. Kokony bourců byly namočené ve vodě a dělnice je přichytávaly ke stroji a ony se navíjely. Larvy bez obalu se prý jedí. Pak stála svinovačka, která spojuje několik vláken v silnější, další z toho tkala látku. Normálně tu látky ještě i barví, ale dnes ne. Pak tam byla síta s kokony, kde je suší a nechávají přejít horkým vzduchem. V ukázkové místnosti mají celý cyklus života bource – housenky, kokony a z nich se líhnoucí můry. Ptali jsme se, kde mají morušové stromy, prý bychom na to potřebovali průvodce, je to někde v kopcích.

Pak jsme jen kousek odtud navštívili klášter Lihn An. Chtějí tu realizovat megalomanský projekt, bude tu stát socha Buddhy 45 m vysoká, zatím betonovali podstavec a vedle vázali drátěnou kostru. Za hlavní budovou seděl ohromný tlustý smějící se Buddha, okolo něj opět lezou děti, pak tam stála řada madon, stejný odlitek jako v Linh Phuoc, ale zatím byly pouze betonové nezlacené.

Vedle kláštera je Sloní vodopád, zaplatili jsme za něj 20 t D. Přepad vody je v úrovni vyhlídkové terasy. Dolů se jde po celkem drsných schodech, naštěstí se zábradlím. Na vodopád se dá dívat z vyhlídkové plošiny, ale není nijak pevná, někteří tam ještě prolézali úzkou štěrbinou do jeskyně. Dalo se dojít až dolů pod vodopád, na konci bylo nutné podat náročný sportovní výkon a vylézt na skalku bez zábradlí. Zpět vedly hodně vysoké stupně, potkali jsme tam dvě Češky, které se zrovna rozhodovaly, kterou cestou jít. Nahoře dávali zdarma čaj.

K obědu jsme si dali v Nam Banu rýži s tím, co si kdo ukázal na miskách. Ve vesnici byl trh, když jsme tu dopoledne projížděli, byl tu velký šrumec a prodávalo se i na zemi na okraji silnice, nyní většina prodejců spala. Trh byl už jen ve vedlejší uličce zastřešené plachtou.

Čas jsme měli dobrý, tak jsme ještě vyrazili na sever. Jin se chtěl podívat na vrcholek hory Lang Biang ve výšce přes 2000 m, údajně tam vede silnička. Na mapě jsme našli, že pod horou je parkoviště a dál vede slabá čárka, tak nejspíš se tam vyjet nedá, jediné čtyřkolkou.

Chtěli jsme jet do domorodé vesnice Lat, údajně tu mají být tradiční domy na kůlech. Já jsem ji měla v mobilu na silniče č. 722, tak jsme po ní jeli asi 25 km podél dvou přehradních jezer. Jeli jsme po kopcích krásnou krajinou s borovými lesy, silnice byla zcela nová v perfektním stavu. Tam, kde dle mého mobilu měla být Lat, byly dva domy a jinak nic. Tak jsme se vraceli. Cestou tam jsme viděli pod silnicí nějaké zajímavé domečky, tak jsme tam zastavili, sjeli jsme strmou cestou dolů a ocitli se v areálu, něco jako skanzenu – byla to napodobenina domorodé vesnice na kůlech. Odbočili jsme z hlavní silnice a vjeli do areálu manipulační cestou a asi tak ušetřili za vstup.

Dole bylo jezírko, na němž se dalo plavat na bambusových vorech, okolo vedla cesta, o něco výše byly domečky. Mezi nimi a jezerem byla travnatá plocha s kůly s ozdobami, sezení s doškovými stříškami a jeden vzorový dům na kůlech s vysokou střechou. Ostatní domy vypadaly se shora také jako s doškovými střechami, ale byly taškové pokryté jehličím. Stály

tam totemy, okolo byly sochy i erotické se vztyčeným údem. Nahoře byla kruhová stavba se střechou jako teepee, zatím však rozestavěná. Celé to byla pouze komerční záležitost, bylo tu občerstvení a prodávali suvenýry. Jmenovalo se to Thuon cu Lan, tedy asi ta vesnice je Lan, původní už tu asi ani není.

Na závěr dne jsme se podívali do Dalatské centrální tržnice Cho v centru města, byl k ní docela složitý přístup po jednosměrkách. Budova byla zapuštěna pod okolním terénem, byla patrová a po můstku se došlo do druhého patra, kde prodávali oblečení, v přízemí měli ovoce, zeleninu a potraviny. Koupili jsme sušené ovoce. Mezi zbožím se sotva dalo protáhnout úzkými uličkami.

Vraceli jsme se do hotelu, chtěli jsme se stavit na jídle, měli tam nějaký gril, ale za docela velké peníze, tak jsme i s Jiny šli tam, kde jsme byli včera.

15.1.

Přesunuli jsme se směrem na Saigon. Kus jsme jeli po hlavní silnici, pak jsme odbočili na cestu přes vysočinu La Morcia. Mirce tam chyběl kus silnice, na mojí mapě jsem ji měla zakreslenou údolím podél řeky, kde je však přehrada Song Da Dang. Silnice tam sice je, ale objíždí velice klikatě celé jezero, prodlouží se to asi o 20 km. Celkem to bylo o 100 km delší než kdybychom jeli přímo na Saigon. Ale byly tam krásné výhledy.

Okolo města Gia Nghia byl obchvat, vůbec nebyl zakreslený v mapě, byl úplně nový.

Pak již cesta pěkně ubíhala, třikrát jsme platili, z toho jednou za most. Platí se tu za silnice první třídy, ale naprosto nečekaně. Chtěli jsme dojet do Cu Chi, kousek tam odtud jsou válečné partyzánské tunely. Měli jsme objednaný hotel Total Ving. Já ho našla na GPS, tak jsme ho objednali, ale na křížení cest 8 a 15, kde měl být, jsme ho nenašli, Dle adresy nás posílali do Phuoc Vinh An. Tam jsme se opět ptali, nějací kluci nám to našli v aplikaci na svém mobilu, dokonce tam zkoušeli volat, ale nikdo to nebral. Kus jsme se vraceli, ale bylo tam něco jiného, jen restaurace, Číšník vypadal velice přesvědčivě a poslal nás o kus zpět, kde jsme odbočili do tmy, byl tam poutač, ale název trochu jiný – pouze Ving, ostatní jinak. Sice tu bylo ubytování, ale ženská neuměla ani slovo anglicky, nebyla nám schopna ani říci, kolik to stojí a nelíbilo se nám to tu. Byla sem tak úzká ulička, že se nedalo otočit a Vláďa musel pryč vycouvat.

Předtím jsme viděli na křižovatce hotel, tak jsme k němu jeli a ubytovali se v něm za 300 t D za pokoj. Hledání nám zabralo 2 hodiny, bylo tma a již skoro všude zavírali. Vyrazili jsme na jídlo a dali si na hlavní ulici Pho. Vedle hotelu byl stánek s pivem, ale než jsme se vrátili z večere, zavřeli. Jini šli shánět pivo, my šli na pokoj.

16.1.

Ráno jsme posnídali na ulici a pak jeli k vietnamským válečným tunelům Cu Chi, je tam několik lokalit, my jeli k tunelům Ben Duoc. Bylo to asi 15 km severně. Zaplatili jsme vstupné 90 t D. Je to tam vše uměle vyhotovené pro turisty, původní tunely byly hodně uzoučké, pouze pro maličké Vietnamce. Vyfasovali jsme průvodce, ten nás vedl lesem, kde byly umetené cestičky. Ukazovali nám tam kryté vchody do tunelů, byla tam otočná past dole s bodci. Dalo se vlézt do 2 tunelů, tam měli figuriny nemocnice. O kus dál byly další figuríny výrobců bomb. Byly tam schemata chodeb, mělo to několik pater a mohl tam probíhat kompletní život. Nad zemí nebylo nic vidět. Jin vlezl do jedné malé díry a nad hlavou si držel poklop. V areálu byly také nějaké tanky a letadla, byla tam pagoda obětím americké války.

Pak jsme ještě jeli do města Tay Ninh, asi 90 km od Saigonu, kde je největší kostel Caio Dai s celým náboženským komplexem. Je to kostel taoistický, hinduistický a křesťanský, náboženství se říká Caodaisti. Byla to ohromná stavba jako křesťanský chrám a vyzdobená hinduisticky. Bylo to oplocené a dovnitř vedly zdobné brány, nevěděl jsem, zda se dá dovnitř vjet (asi dalo), tak Vlád'a zůstal u brány a my šli dovnitř sami s Jiny. Uvnitř zrovna probíhala velkolepá mše. Pro ženy i muže byl vchod zvlášť – každý z jedné strany, věřící byli oblečeni v bílých rízách, kněží ve žlutých a červených. My na to koukali pouze od vchodu, dál nás nepustili.

Pak již jsme vyrazili do Saigonu na letiště. Mysleli jsme, že budeme mít dost času, ale byl hrozně hustý provoz. Půjčovna chtěla, abychom auto vrátili u nějakého hotelu na trase, ale v té zácpě se nám nepodařilo uhnout a motat se tam někudy se nám nechtělo, tak Vlád'a zavolal, že auto předáme na letišti. Měli jsem jeden průšvih, ztratili jsme techničák k autu, a museli jsme zaplatit pokutu, již jsme podmínky zjišťovali cestou, když jsme to zjistili. Možná jsme ho nechali těm prodejcům na trajekt nebo ho nechali v některém hotelu. Auto jsme tedy předali i s tímto problémem a nechali se odbavit. Odlétali jsme v 19:10 do Douhá a byli tam v 23:50.

17.1.

Z Douhá nám to odjíždělo ve 2:30 do Prahy, kde jsme byli ráno před sedmou. Tam nás vyzvednul Honza a dovezl domů.